

i Sammenligning med den bestaaende Tilstand. At man maa renoncere paa at faa sine Duffer sat igjennem, selv i store Punkter, for at obtinere noget Godt, er noget saa almindeligt i det offentlige Liv, at det ikke kan forundre Noget og ikke kan bebreides Noget, at han gjør det. Naar nu det ærede Medlem har fremhævet, at her i dette lille Punkt burde vi dog slutte os til det, hvorm vi havde en fuld Overbevisning, saa tør jeg for det Første bemærke, at det jo ikke er Alle, der have denne fulde Overbevisning, og dernæst, at, naar man paa de større Punkter har kunnet finde sig i Resignation for at kunne vinde det Fremskridt, som vi antage, at der vil opnaas ved Lovforslaget, saaledes som det er, saa forekommer det mig, at man ikke i smaa Punkter, som det ærede Medlem jo selv kalder dem, bør vedtage Noget, der maasse kunde blive den lille Draabe, som bragte Glasset til at løbe over. — Denne Sag er vistnok saa vanskelig at gennemføre i det andet Thing, selv i den Stikfælde, hvori den nu foreligger, at jeg er overbevist om, at ethvert lille Lod, der lægges til, let vil bringe Vægtskaalet i en forkert Balance, og jeg har allerede ved Samtale med Medlemmer af det andet Thing, der særlig have haft med denne Sag at gjøre, erfaret, at det lille Paahæng, som Lovens sit sidste Gang ved „Engelsk“, allerede ikke værdier heldigt om Lovens Gjennemførelse. Da det nu dernæst er slaet fast baade fra den høitærede Ministers og fra det høitærede Medlems Side, at Stil ifølge Lovens Ordlydende kan øves i Fransk, Latin, Engelsk osv. lige indtil den sidste Dag for Afgangsexamen, saa er der ikke Grund til for det lille Punkts Skyld, at Stil i et af de fremmede Sprog skal indføres som Prøve ved selve Afgangsexamen, at sætte det i Fare, som jeg er overbevist om, at Mange med Resignation have maattet finde sig i at gaa ind paa.

Ogenbøll: Jeg maa takke det 1ste ærede Medlem for 1ste Kreds (Madvig) for den Oplysning, han meddelte mig, at det ikke alene er den latinske Stil, men alle de skriftlige Prøver ved Afgangsexamen, som indsendes til

Undervisningsinspektoren; thi det er et netop et Argument mere for det Punkt, jeg bestandig har anset som det væsentlige, nemlig Klagen over Disciplenes Overbeholdelse. Hele min Bestræbelse under denne Sag — jeg har sagt det tidligere og gjentager det, at jeg er ikke egentlig sagkyndig, men at jeg kun taler ud af den almindelige Mening og af lidt personlig Erfaring — har været den at bestit Disciplene for den Overbeholdelse, som finder Sted under den nuværende Tilstand. Det ærede Medlem har engang tidligere ytret, at disse Klager vare overdrevne, men han afviste mig dog ikke aldeles, og vi have i et Foredrag af det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer), der som sædvanlig rammede Sømmet paa Hovedet, hørt en Fremstilling af, hvorledes det er de reale Videnskaber, der trænge sig ind, og som, idet de naturligvis ikke kunne skyde de klassiske Videnskaber tilside, gjøre, at Disciplene ikke kunne magte det hele Stof. Derfor er det, at jeg mener, at enhver Bestemmelse, der kan føre hen til, at et eller andet Sag tiltvinger sig en Overvægt, som det i og for sig ikke bør have, maa vi renoncere paa for virkelig at faa Noget ud af den hele Sag, saaledes at Lettelsen for Disciplene ikke bliver en ren Illusion. Det kan nemlig ikke nytte, at vi faa en ny Lov, naar vi efterhaanden bearbejde den saaledes, at der ikke bliver nogen synderlig Lettelse for Disciplene i Forhold til den nuværende Tilstand. Det ærede Medlem sagde, at jeg var i fuldstændig Uklarhed i Henseende til min Opfattelse af den Værdi, som Stilprøver have. Det tror jeg nu ikke er Tilfældet. Min Hovedbetragtning er som sagt den, at jeg frygter for, at Lærerne ikke have Evne eller Overlegenhed nok til at modstaa den naturlige Trang, der er hos de enkelte Faglærere til at bringe Disciplen saa langt frem som muligt i deres særlige Sag. For mig staar Sagen saaledes, at det — som min ærede Kollega (Lobbielen) yttrede — ikke er Spørgsmaalet om fransk Stil eller ikke, hvormod det her dreier sig; Spørgsmaalet er for mig, om vi ved at vedtage Ændringsforslaget ikke risikere at miste et Gode, som vi maasse ellers kunde faa, et Gode, hvortil der, efter hvad jeg har hørt